

I, som uti hopp fångna liggen

Sions fångar, andligt bundna själar, som söka och vänta efter frälsning, men aldrig lyckas komma till någon trons frid och frihet i Herren, utan i långa tider gå med samma ängsliga trälomsanda, suckande, arbetande och betungade - detta är en företeelse på orter, där Guds ord börjat verka, som är både mycket allmän och mycket ömmande.

Då ser den ene beständigt på sina många och svåra synder, och att han aldrig kan bli kvitt, utan blir blott värre och värre. Den andre ser på sitt hjärtas hårdhet och lättsinnighet, varigenom han aldrig kan bli rätt förkrossad och ångerfull och aldrig rätt uppriktig, utan alltid ännu har kärlek till synden. Den tredje har så gruvligt onda tankar, till och med hädiska tankar mot Gud och allt heligt. Den fjärde bär på sitt medvetande någon särskild, vederstygglig synd o. s. v.

På dessa eller dylika grunder gå de arma själarna i beständig trældom och tänka: »Huru skall jag våga tillägna mig Guds nåd - jag, som är sådan? Huru kan jag få börja tro, så länge jag icke blivit kvitt detta mitt onda? Omöjligt, omöjligt!» – Och vi måste medgiva, att det också är för allt förnuft den allra största orimlighet, som finnes i världen, och att det därför också är det allra största Guds nåds under, när en rätt syndare kan tro en hel benådning.

Det vore ock i sanning den största dårskap att tro denna benådning, om vi icke hade någon helt annan grund därför, än allt vad i oss är - någon allt mänskligt elände övervägande grund för denna tro. Tänk, huru olyckliga vi hade varit, om vår frälsning hade berott av vår egen bättring!

Men nu fråga vi med profeten: Finns då ingen balsam i Gilead, eller finns här ingen läkare? Vi skulle annars mitt folks dotters sår icke varda ansat? Finns det ingen tillräcklig försoning i Sion för ett så stort elände, eller finns där ingen Frälsare? Varför varda Sions fångar icke lösta? Finns där ingen annan väg till frälsning, än att de själva måste övervinna sitt onda?

Hören här, vad Herrens Ande talar genom profeten:

För ditt förbunds blods skull skall jag utsläppa dina fångar ifrån brunnen, i vilken intet vatten är. Vänden tillbaka till edert fäste, I, som liggen fångna uti ett hopp. Redan i dag förkunnar jag, att jag vill giva dig dubbelt igen. (Sak. 9:11–12).

Så säger Herren Kristus själv: »Herren har smort mig till att förkunna glädje åt de arma, sänt mig att förbinda förkrossade hjärtan, att predika frihet för de fångna och förlossning för de fängslade, att predika ett nådens år från Herren och en hämndens dag från vår Gud, att trösta alla sörjande» etc. (Jes. 61:1-3; Luk. 4:18).

Varför varda då Sions fångar icke lösta? Vad är egentliga orsaken, att dessa sörjande i Sion, med allt som förkunnas om Guds stora nåd och förlossningen i Jesus Kristus, dock framsucka sina dagar i trældom och kval? Profeten säger: »Vänden tillbaka till edert fäste, I, som uti ett hopp fångna liggen.» Se, där är felet!

De vända sig icke till sitt fäste, de vilja omöjligt låta förmå sig att genast vända sig till sitt fäste, utan ligga fångna i hoppet på någon seger över sitt onda, på någon bättre tid, då de icke skola vara så alldeles ovärdiga och eländiga. Ty vad är väl det fäste, varom profeten här talar? - härliga ord! – Så kallar han vår Frälsare. Ty så börjar han i v. 9: »Fröjda dig storligen, du Sions dotter, jubla, du Jerusalems dotter! Se, din Konung kommer till dig, rättfärdig, segerrik, ödmjuk och ridande på en åsna» etc. Och så följer: »För ditt förbunds blods skull skall jag utsläppa dina fångar etc. Vänden tillbaka till edert fäste, I, som liggen fångna uti ett hopp.»

Men då svarar en sådan fången själ: Huru kan jag vända mig till fästet eller börja tro på Kristus, medan jag ännu är så syndfull eller så hård, lättsinnig, ogudaktig etc.? Så äro de oavlåtligen blott vända till sig själva. Men om man säger till dem: Du tror icke Guds ord, du gör Gud till lögnare - så säga de: »Nej, nog tror jag ordet om Kristus, nog tror jag, att hans försoning är tillräcklig och hans kärlek stor; men felet är hos mig, det är mitt hjärtas hårdhet, min förskräckliga säkerhet och skrymtaktighet, min gruvliga syndakärlek m.m. som utgör hela felet.» Se, så märker man, att de vända sig rakt bort från fästet till sig själva och icke tro Guds vittnesbörd om sin Son, nämligen att han skall frälsa oss såsom helt förtappade, utan de vilja nödvändigt komma såsom förbättrade.

De tro och akta icke vad Kristus säger, att de måste först vara inympade i honom genom tron, d. ä. först såsom ogudaktiga vara rättfärdigade och benådade, uppfyllda med trons frid och fröjd, »innan de kunna ens börja att bära frukt» (Joh. 15). De tro icke, att allt det lagen säger, det säger den endast, på det vår mun skall tillstoppas och att synden skall »överflöda», utan de mena, att det skall först hava blivit något bättre med dem, innan de få vända sig till fästet och emottaga nåd. Så har du aldrig förstått, trott eller aktat Pauli ord om sin bättring: »Och jag vart död» (Rom. 7:10). Du har, med allt vad du hört om Kristus, dock aldrig förstått eller trott vad han för oss uträttat och vad han egentligen vill, nämligen göra den ogudaktige rättfärdig.

Det är sant, det är gruvligt med våra synder, vårt hjärtas hårdhet, lättsinnighet och ogudaktighet; men - »du Sions dotter, fröjda dig storligen! din konung är rättfärdig, segerrik». Allting skulle botas, om du blott lärde känna Kristus - du skulle mitt i din största uselhet fröjda dig storligen. Det är i synnerhet några stycken, som du icke tror och förstår: du tror icke, att all världens synder och dina redan äro borttagna - i Kristi dödsminut redan helt försonade, utstrukna och avplanade.

Du tror icke, att all världens synder och dina blevo på korset så verkligt försonade, att de aldrig en minut hindrat din benådning, utan att en evig nåd och rättfärdighet alltsedan den stunden väntat på att blott bliva emottagna. Att Gud med ett försonat och av kärlek brinnande hjärta sett efter dig på dina villostigar, såsom efter ett bortkommet barn. Trodde du det, så skulle du genast, full av salig förödmjukelse och kärlek, löpa i hans famn och utropa: O, min Herre och min Gud!

För det andra tror du icke, att Kristi blod gäller för alla synder; du menar, att det gäller för några yttre, avlägsna synder, samt för vissa måttliga synder, men icke för de inre eller hjärtats ondska, och icke för rätt svåra och ohyggliga synder, och icke för ännu kvarboende, starka och mäktiga synder. Allt detta kommer därav, att du icke i levande tro besinnar, att »Guds Sons blod är utgjutet för våra synder»; ty trodde du det, så skulle du försvinna för dig själv, du skulle alldeles glömma dig själv för den förvånande storheten av en sådan förlossning. Kunde någon rätteligen tro, att Guds Sons blod är utgjutet för oss, så skulle han väl alldeles förlora sig själv och blott försjunka i ett evigt, saligt åskådande av försoningens under i Kristi blod. Herren öppne oss ögonen och föröke oss tron!

Vakna då och se, huru en stor evangelisters skara, änglar, profeter och apostlar likasom med en mun vittnat, att Gud så älskade världen, att han utgav sin ende Son till ett försoningsoffer för hela världens synder och att denna försoning skulle verkligen tjäna syndarna till förlossning från deras synder och lagens dom.

Så vittnar här profeten: »För ditt förbunds blods skull skall jag utsläppa dina fångar ifrån brunnen.» Så vittnade Kristus i den natten, då han gick till sitt lidande: »Mitt blod varder utgjutet till syndernas förlåtelse.» Så vittnar Johannes i sin I:a ep. »Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss av all synd.» Så vittnar aposteln Petrus i sin förra ep. »Veten, att I icke med

förgängliga ting, silver eller guld, haven blivit återlösta från edert fåfängliga, fäderneärvda leverne, utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittat lamms.» Så vittnar Paulus, »att Gud genom Kristus, genom blodet på hans kors, sedan han stiftat frid, genom honom med sig försonade allt, vare sig det som är på jorden eller det som är i himmelen». Och skola vi väl anföra flera strödda vittnesbörd?

Tänk, när en hel lång världsålder, med en av Gud föreskriven, vidlyftig offertjänst, full av otaliga, blodiga offer, i fyra tusen år förkunnat och föremålat världen, huru en gång i tidens fullbordan ett blodigt offer skulle borttaga och försona världens synder!

Så säger aposteln i Ebr. 10: »Lagen, som har en skugga (en »sinnebild», kap. 9:9), av det tillkommande goda, men icke tingens verkliga gestalt, kan aldrig genom samma årliga offer, vilka de ständigt frambära, fullkomna dem, som framträda med dem. Ty det är omöjligt att oxars och bockars blod kan borttaga synder. Därför säger han vid sitt inträde i världen: Offer och gåva har du icke velat, men en kropp har du berett åt mig. I brännoffer och syndoffer har du icke behag. Då sade jag: Se, jag kommer, i boken är skrivet om mig, för att göra din vilja, o Gud - och i denna vilja hava vi blivit helgade genom Jesu Kristi kropps offer en gång för alla.»

Tänk, du arma, lagbundna människobarn, vad du väger mot detta stora vittnesbörd av en hel lång världsålders otaliga blodiga offer, som alla ropa till dig: Icke du, icke du kan bota den skadan, som heter: »syndafallet!» »Du är vägd på en våg och befunnen för lätt.» Nej, Sion! Gud utsläpper (endast) »genom Kristi förbunds blod» hans fångar ifrån brunnen, i vilken intet vatten är.

Gör nu här en sund slutsats! Har du förstått, att Gud genom alla dessa vittnesbörd förkunnat oss, att han utgivit sin ende Son till ett blodigt offer för våra synder - säg, äro de icke då väl och tillräckligt försonade? Äro icke då hela världens synder allaredan försonade? Eller gäller icke Kristi blod för alla synder? Eller har Kristus utgjutit sitt blod blott för de trogna och blott för vissa smärre synder?

Såsom Luther säger: »Kristus har sannerligen icke utgjutit sitt blod allenast för tänkta och diktade synder, utan för rätta och verkliga synder; och icke blott för små, utan ock för rätt stora och svåra synder; och icke blott för forna och övervunna, utan ock för ännu starka, mäktiga och härskande synder!» - ty märk! var skulle vi annars få hjälp och försoning för dessa härskande och mäktiga synder?

Och var skulle vi få kraft till deras övervinnande och dödande, om vi icke först genom tron finge förlåtelsens tröst och fröjd, vilken allena är vår starkhet att övervinna de mäktiga synderna? Vi måste ju först få förlåtelse och frid och fröjd i den helige Ande, innan vi kunna få kraft att underkuva synden. Gud bevare oss för att inskränka kraften av Guds Sons blod! Skulle icke det »rena oss av all synd»? Så säger Herren Gud: »Kommen så och låtom oss gå till rätta med varandra! Om edra synder än vore blodröda, så skola de dock vardas vita såsom snö, och om de än vore röda såsom purpur, skola de vardas såsom ull» (Jes. 1).

Men vi tillägga ännu: Kristus har sannerligen icke utgjutit sitt blod för yttre synder, utan ock för hjärtats gruvliga ogudaktighet, hårdhet, skrymtaktighet och syndalusta. Annars vore han blott en halv Frälsare. Och var skulle vi annars få hjälp och försoning för detta inre syndaväsende? Nej, »hans själ har arbetat», och hans hjärta har blivit stunget, att vi skulle se, huru även själens och hjärtats orenlighet och ondska försonades. Allt är försonat, allt fullkomnat! »Allt är redo, kommen till bröllopet!» - »Men jag är icke så förkrossad och ångerfull, som jag borde», säger du.

Se i örtagården, där Kristus ängslas och kvider för våra synder, se där den enda förkrosselse och syndasorg, som gäller för Gud. Och vad vår bättring, ånger och hela nådens ordning angår, så skall du omsider en gång lära, att alltsammans är fullbordat och förenar sig uti en enda punkt, nämligen att du är olycklig för dina synder och för ditt hjärtas ondska och nu blott uti Kristi försoning söker frälsning. Se, där är bättringens och nådens ordning! Ty allting är uti Kristus. Allt annat är ett intet. »Den som har Sonen, han har livet.» Kan ditt hjärta i Kristus finna sin tillflykt och frid, så är allt riktigt med nådens ordning. »Kristus är lagens ände till rättfärdighet för var och en, som tror.»

Du skall därför märka, att det må nu stå till med dig huru som helst, du må vara en trogen eller en otrogen, en Judas eller en Johannes, om du nu blott »vänder tillbaka till ditt fäste», bekänner din synd och söker försoning blott i Kristi blod, så är allting genast väl, och du blir genast klädd i den yppersta klädningen. Ty så gruvliga synder kan du omöjligt hava, att icke Guds Sons blod rikligen försonat dem. Så ohygglig syndare kan du omöjligt vara, att icke Guds Sons blod gäller även för dig. Det är en försoning, som »evigt gäller» för Gud.

Du skall aldrig förgäta, att all synd är redan dyrt avplanad, att Guds hjärta är redan förut försonat och blidkat, brinnande av kärleksnit och längtan att få göra dig gott, att få giva dig »nåd för nåd». Men detta är ock ett stycke, som du icke tror, och därför är ditt hjärta kallt och dött. Du tror icke vår Guds och Kristi kärlek! Böj därför dina knän till vår Herres Jesu Kristi Fader och bed om nåd att med alla heliga begripa, vad bredden och längden och höjden och djupet är, och känna Kristi kärlek, som övergår kunskapen.

Förstår du ingenting om hans hjärta, då han kommer och blir ett människobarn för oss och sedan lider och dör för oss? Bed Gud om öppnade sinnen! Förstår du ingenting om hans kärlek, när du ser honom vid Jakobsbrunnen först hungrig skicka efter mat, men sedan icke behöva äta, blott av glädje över att hava frälst den syndiga samaritiskan? Förstår du ingenting om hans kärlek, då det milda ansiktet börjar gråta, när han får se staden, det obotfärdiga Jerusalem, vars barn han hade velat församla, såsom hönan sina kycklingar under sina vingar, men de »hade icke velat»? »Och Jesus grät.»

Förstår du ingenting om hans hjärtas kärlek, då han avmålar sig med den förlorade sonens fader och sammansätter bilden just så, att då sonen var långt ifrån, såg honom hans fader, och - sprang emot honom, föll honom om halsen och kysste honom - och då han lägger de orden i hans mun: »Nu måste man glädjas och fröjdas; ty denne min son var död och har fått liv igen» etc.? Är detta meningslösa ord av vår Frälsare?

O, har du icke av allt förstått, att han har ett hjärta, som brinner av idel kärlek och förbarmande, icke mot värdiga, heliga, utan mot syndare? Om han ock tyckes dig vara alldeles obeveklig och aldrig vilja hjälpa dig, ser du icke, huru kananeiskan fick erfara detsamma, och likväl låg idel kärlek därunder?

Även Paulus fick förgäves bedja om förlossning från en satans ängel; men låg icke idel nåd och trohet därunder? »Min nåd är dig nog», sade Herren. Det behöves, det är alldeles nödvändigt, att det onda får plåga oss, till dess vi lärt att låta oss nöja blott med nåd. Om vi först finge förlossning och helgelsekraft, och sedan förlåtelse, så finge aldrig Lammets blod sitt pris, så lärde vi aldrig att förstå och värdera försoningen, utan bleve blott självheliga fariséer.

Därför, förneka icke Kristi kärlek, förakta icke försoningsblodet, fastän du själv icke ännu fått förlossning från det onda och känner dig stark och helig. Nej, låt Guds nåd vara dig nog, var först en tid salig blott med nåd och säg sedan, om icke denna ödmjuka tro skaffade mer gott i ditt hjärta än allt annat.

Dock skall du väl i alla dina livsdagar få lära att åtnöjas blott med nåd; ty blir din helighet ett villkor, då sjunker du genast i allt elände. Därför blir det i alla tider en viktig regel:

»Fly först till Jesus, tigg om nåd,
Mot synden skall väl se'n bli råd.»

Så vänden nu tillbaka till ert fäste, I, som liggen fångna uti ett hopp. Vi upprepa ännu en gång: Det är hela din olycka, att du icke genast vänder tillbaka till fästet, utan vänder dig till tusende andra håll och tänker och försöker och bidar och hoppas - hoppas på allt annat - ja, ligger fången i ett bidande och väntande på något märkvärdigt, som ännu skall försiggå inom ditt eget hjärta, någon förlossning, som där skall ske - förlossning från någon viss synd, från de onda tankarna, från hårdheten, lättsinnet, maktlösheten medan förlossningen i Kristus Jesus, den står i den dunkla bakgrunden. Ja, där är felet!

Och otaliga, alldeles oändliga äro de villkor och förbehåll, som man då funderar på, och för vilka man ligger fången. Men att »Guds Son för oss dödde och allt däri bestod, att nådens källa flödde långt mer än syndens flod - och det för alla syndare» - det är ett intet för själen, det far man hastigt över! O, vakna då och besinna detta enda och evigt stora och gällande - och besinna, att all världens synder redan äro avplanade, att Gud redan är försonad och blidkad och brinnande av idel kärlekslängtan att få giva dig nåd för nåd - och besinna, att alla de bekymrande ord, som Gud talar, som fordra något av oss och därför äro lagens ord, endast hava till ändamål, att var och en mun skall tillstoppas och all världen varda brottslig för Gud.

Alla dessa bekymrande ord är endast sagda till fria, sorglösa gudsföraktare, som aldrig fråga efter himmelen, eller till säkra skrymtare och egenrättfärdiga fariséer, som själva tro sig förtjäna himmelen - men alldeles icke till arma syndare, som själva straffa och döma sig, som gärna ville hava både bättring och tro, ånger och bön m.m., men aldrig finna dessa hos sig, såsom de ville. O, dem är idel nåd, idel kärlek och förlåtelse tillsagd!

»Så vänden då tillbaka till fästet, I, som liggen fångna uti ett hopp», säger Herren; »ty redan i dag förkunnar jag, att jag vill giva dig dubbelt igen.» »Redan i dag» - ack ja! »redan i dag» förkunnar han dig samma nåd! »Redan i dag» predikar han förlossning för de fångslade! Då vi i dessa påskadagar höra så mycket förkunnas om Kristi lidande och följa vår Frälsare på hans marterbana; då vi se honom i örtagården svettas blod och höra honom på korset utropa om hela det i skriften förutsagda försoningslidandet: Det är fullkomnat!» - ja, då vi se honom, för samma försoning, på ögonblicket benåda själva rövaren och tillsäga honom hela den saliga frukten av sin död, med den ljuvliga försäkran: »I dag skall du vara med mig i paradiset» - skulle vi icke en gång låta vårt otrosbidande hava ett slut och genast löpa i hans famn?

Skulle vi icke i allt detta se hans utsträckta armar även mot oss alla och höra de orden av hans mun: »Redan i dag förkunnar jag» etc. »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder, och I skolen finna ro till edra själar?» Ja, ännu en gång: I, som liggen fångna uti ett hopp!

Varför dröjer ni med att vända tillbaka till fästet? Skolen I själva bliva värdigare, eller skall Gud bliva nådigare? Nej, redan i dag - vänden tillbaka till fästet - tagen det stora viktiga steget att begära en hel benådning och upptagelse i hans förbund, av alldeles oförskyllad nåd blott för hans blod! O, tag det stora steget i dag - och vet, att ännu ingen enda arm syndare har tagit det steget förgäves.

Tänk icke på en lång bön; se, huru kort rövaren bad, men fick genast tröstesvaret: »I dag skall du vara med mig i paradiset.» - Men ett skall du vakta dig för, såsom för döden, nämligen att söka svaret i ditt eget hjärta, i din känsla. Nej, se svaret i Guds eget ord! Tag svaret med

rövaren! Där ser du, vilket svar du får. Tag svaret här av Guds egen tillsägelse: »Redan i dag förkunnar jag, att jag vill giva dig dubbelt igen.» Märk: »dubbelt igen», d. ä. såsom det står i Jes. 40:2: »dess skuld är försonad och det får dubbelt igen av Herrens hand för alla sina syndastraff». Det heter »nåd för nåd» - både »rättfärdighet och starkhet». Prisad vare Gud!

– C-O Rosenius

(Tolfte årgången, år 1853)

© Pietisten 2022

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com